

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce:

T. P.

státní příslušnost X

bytem X

zastoupený advokátkou Mgr. Gabrielou Kopuleťou
se sídlem Havlíčkova 1043/11, 110 00 Praha 1

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2022, č. j. MV-88948-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žalobce n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 4. 2022, č. j. OAM-352-23/DP-2022, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), rozhodnuto o zastavení řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v podané žalobě v obecné rovině namítal, že žalovaná při rozhodování porušila § 2 odst. 1 správního řádu a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. že nebylo postupováno v řízení v souladu s právními předpisy, a to z důvodů v žalobě dále vymezených. Nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu dle ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Došlo k porušení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti, a nebylo přihlédnuto k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce. Rovněž byl porušen § 68 odst. 3 správního řádu, protože žalovaný dostatečně neuvedl, jakými úvahami se při rozhodnutí řídil, a nerefletoval tvrzení a důkazy předložené žalobcem v rámci odvolacího řízení. Došlo i k porušení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
3. Konkrétně žalobce namítal nesprávnost postupu správního orgánu související s výzvou k odstranění vad žádosti. Potvrdil, že k výzvě prvostupňového správního orgánu nepředložil veškeré zákonem vyžadované doklady o bezdlužnosti obchodní korporace, jejímž je jednatelem, ale jednalo se pouze o bezdlužnosti obchodní korporace u finančního úřadu (doklady o osobní a manželčině bezdlužnosti předložil), o správnosti takového postupu jej však ubezpečila jeho poradkyně (která mu byla nápomocna při reakci na výzvu prvostupňového správního orgánu z důvodu jeho nikoli rodilé znalosti českého jazyka). Dále argumentoval tím, že při dokládání chybějících dokumentů vycházel i z rady „pracovníka překážky“, kterou dle jeho názoru lze brát za kvalifikovanou, a který mu sdělil, že již doložil vše potřebné. Rovněž poukázal na to, že výzva k doložení dokumentů prokazujících bezdlužnost obchodní korporace byla nesrozumitelná, čímž došlo k porušení § 4 odst. 1 a 2 správního řádu, zdůraznil, že výzva pro něj byla nesrozumitelná přesto, že hovoří česky, žije zde již 7 let, a jak sám uvádí, je plně integrován. V této souvislosti byl přesvědčen, že jej prvostupňový správní orgán měl k doložení nadále chybějících dokumentů opakovaně vyzvat.
4. Nesprávnost postupu prvostupňového správního orgánu žalobce spatřoval také v absenci výzvy dle § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož správní orgán byl povinen jej vyzvat k seznámení se s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Pak by žalobce totiž býval mohl případné vady své žádosti dodatečně odstranit, a předešel by tak zastavení

řízení. To, že rozhodnutí o zastavení řízení bylo vydáno bez výzvy dle § 36 odst. 3 správního řádu, žalobce shledává podstatnou vadou řízení. Zároveň upozornil, že svou procesní chybu napravil v odvolacím řízení a dokumenty doložil, k čemuž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, 5 Afs 16/2003-56, dle kterého správní řízení tvoří jeden celek, a zdůraznil, že jím doložené skutečnosti nemohl uplatnit v řízení dříve právě proto, že nebyl vyzván dle § 36 odst. 3 správního řádu, a proto k nim mělo být v rámci odvolacího řízení přihlédnuto, namísto argumentování zásadou koncentrace řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu, jak učinila v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná.

5. Nezákonnost zastavení řízení žalobcem spatřoval i v tom, že vytýkané vady nedosahovaly takové intenzity, aby bylo řízení nutno zastavit dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
6. Dále žalobce namítal, že nebyly zohledněny dopady žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce. Žalobce nesouhlasí s tím, že dle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) nebylo nutné dopady do jeho soukromého života zkoumat, protože takový postup je dle jeho názoru v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod – k čemuž odkázal na to, že na území České republiky s ním a manželkou žijí i jejich dvě nezletilé děti, které navštěvují předškolní a školní zařízení, tudíž bylo zapotřebí v žalobou napadeném rozhodnutí zohlednit i tyto rodinné vazby.
7. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 15. 7. 2022 odmítla veškeré žalobní námitky a v podrobnostech odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Rozhodnutí je dle ní v souladu se zákonem, věcně správné, nikoli vnitřně rozporné či nepřezkoumatelné, žádná procesní práva žalobce nebyla porušena. Námitky totožné s těmi žalobními dostatečně vypořádala v samotném rozhodnutí o odvolání žalobce.
9. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítla.

III.

Obsah správního spisu

10. Žalobce podal dne 5. 1. 2022 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Žalobce k žádosti přiložil potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o neexistenci daňových nedoplatků ke dni 12. 11. 2021 pro právnickou osobu PULEDROARM, s. r. o., potvrzení Celního úřadu pro hlavní město Prahu, Praha 1 o neexistenci nedoplatků ke dni 10. 12. 2021 u orgánů Celní správy České republiky pro právnickou osobu PULEDROARM, s. r. o., potvrzení Celního úřadu pro hlavní město Prahu, Praha 1 o neexistenci nedoplatků ke dni 10. 12. 2021 u orgánů Celní správy České republiky pro žalobce, zápis o průběhu valné hromady společnosti PULEDROARM, s. r. o. ze dne 29. 10. 2021, na které bylo rozhodnuto mj. o schválení smlouvy o výkonu funkce jednatele společnosti (žalobce), zápis o průběhu valné hromady společnosti PULEDROARM, s. r. o. ze dne 30. 12. 2021, na které bylo rozhodnuto mj. o schválení smlouvy o výkonu funkce jednatele společnosti (žalobce), potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti od 10. 12. 2015 ze dne 30. 12. 2021,

smlouvy o výkonu funkce jednatele společnosti ze dne 29. 10. 2021 a ze dne 30. 12. 2021 uzavřené mezi společností PULEDROARM, s. r. o. a žalobcem a smlouvu o nájmu bytu ze dne 11. 10. 2021 včetně výpisu z katastru nemovitostí prokazující vlastnické právo pronajímatele k předmětu nájmu a řádné faktury za elektřinu vystavené na žalobce ve vztahu k pronajaté bytové jednotce za období od 3. 7. 2020 do 2. 7. 2021 včetně předpisu záloh pro další období, jakož i žalobce předložil cestovní pas a průkazku pojištění s platností do 31. 1. 2022 k pořízení fotokopie.

11. Uvedené dokumenty dále dne 25. 1. 2022 doplnil o vyúčtování elektřiny obsahující potvrzení o úhradě záloh, potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny o neevidování splatného nedoplatku ke dni 18. 1. 2022 u žalobce a jeho manželky, jakožto plátců pojistného, potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o neexistenci daňových nedoplatků pro žalobce a jeho manželku ke dni 12. 1. 2022 a potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o neexistenci nedoplatků pro žalobce a jeho manželku ke dni 12. 1. 2022. K dalšímu doplnění došlo dne 1. 2. 2022, kdy žalobce předložil nový doklad o zdravotním pojištění k pořízení fotokopie.
12. Výzvou k odstranění vad žádosti ze dne 2. 2. 2022 byl žalobce vyzván, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy odstranil vady své žádosti, mimo jiné, aby předložil doklad potvrzující bezdlužnost obchodní korporace, které je jednatelem, u Finanční správy ČR, u Celní správy ČR, na pojistném na veřejné zdravotní pojištění včetně penále a na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Rovněž byl poučen, že dle § 178e zákona o pobytu cizinců se bezdlužnost prokazuje potvrzeními orgánů Finanční správy ČR, Celní správy ČR, okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, které nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů. A tedy, že je třeba doložit aktuální doklad prokazující bezdlužnost u finančního úřadu, neboť ten žalobcem doložený je vydán k datu 12. 11. 2021, jakož i je třeba doplnit doklad o bezdlužnosti obchodní korporace vydaný příslušnou okresní správou sociálního zabezpečení, případně potvrzení příslušné zdravotní pojišťovny, je-li obchodní korporace plátcem pojistného na veřejné zdravotní pojištění za své zaměstnance (včetně statutárních orgánů). Výzva také obsahovala poučení, že nebude-li jí vyhověno, v tom smyslu, že dokumenty nebudou doloženy, řízení správní orgán zastaví dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a žalobci byla řádně dodána do jeho datové schránky a doručena mu dne 3. 2. 2022.
13. Žalobce dne 23. 2. 2022 předložil potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o neexistenci daňových nedoplatků ke dni 15. 2. 2022 pro právnickou osobu PULEDROARM, s. r. o., ničeho dalšího však bez vysvětlení nedoložil.
14. Prvostupňový správní orgán tak vydal dne 13. 4. 2022, usnesení, kterým dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, neboť žalobce do okamžiku vydání tohoto rozhodnutí o zastavení řízení nedoložil zákonem požadované dokumenty, a to potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že obchodní korporace, ve které je žalobce jednatelem, nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, a potvrzení příslušné zdravotní pojišťovny, že tato obchodní korporace nemá evidován nedoplatek na veřejném zdravotním pojištění a na penále, což dle prvostupňového správního orgánu představuje podstatnou vadu řízení, pro kterou v řízení není možné pokračovat, neboť brání správnímu orgánu, aby žádost věcně posoudil.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

15. Dne 26. 4. 2022 podal žalobce odvolání, ve kterém uplatnil stejné námitky jako v podané žalobě; k odvolání žalobce přiložil potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny o neevidování splatného nedoplatku ke dni 20. 4. 2022 u žalobce a společnosti PULEDROARM, s. r. o., jakožto plátců pojistného, potvrzení Celního úřadu pro hlavní město Prahu, Praha 1, o neexistenci nedoplatků ke dni 21. 4. 2022 u orgánů Celní správy České republiky pro žalobce a společnost PULEDROARM, s. r. o., potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o neexistenci nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na stání politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému ke dni 22. 4. 2022 pro žalobce a pro společnost PULEDROARM, s. r. o. a potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o neexistenci daňových nedoplatků ke dni 20. 4. 2022 pro žalobce a ke dni 21. 4. 2022 pro společnost PULEDROARM, s. r. o. Žalobce dne doložil 4. 5. 2022 také výpis z obchodního rejstříku společnosti PULEDROARM, s. r. o.
16. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná tak, že žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdila. Z odůvodnění je zřejmé, že žalovaná se zcela ztotožnila se skutkovými a právními závěry prvostupňového orgánu. Shledala, že zastavení řízení bylo v souladu se zákonem, neboť žádost nebylo možné projednat za situace, kdy žalobce nedoložil veškeré zákonem požadované náležitosti žádosti i přes výzvu správního orgánu I. stupně, přičemž bylo povinností žalobce v řízení zahájeným na jeho návrh, aby byl aktivní a navrhoval podklady, které mohou odůvodnit vyhovění jeho žádosti. Žalobce totiž ve lhůtě nedoložil doklady prokazující bezdlužnost obchodní korporace na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále a na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále. Uvedla, že na překážku takovému závěru není ani žalobcem nijak doložené ujištění pracovníka přepážky Odboru azylové a migrační politiky, že žalobcem učiněné doplnění je dostatečné, neboť pomoc správního orgánu není bezbřehá a za splnění povinností neodpovídá pracovník přepážky, ale sám žalobce, který měl jednat dle výzvy, kterou obdržel. K námitce žalobce o nezákonnosti rozhodnutí pro porušení základních zásad správního řízení pak žalovaná konstatovala, že se jedná o námitku, která zůstala v obecné rovině, a tudíž se k ní není možné blíže vyjádřit, mimo to žalovaná zákonnost rozhodnutí zkoumá vždy. Co se týče dokladů doložených žalobcem v rámci odvolacího řízení, žalovaná uvedla, že k nim není možné z důvodu koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu přihlížet za situace, kdy žalobce neprokázal, že je nebylo možné obstarat dříve, s tím že mu navíc pro jejich dodatečné doložení byla poskytnuta prvostupňovým správním orgánem dostatečná lhůta, a je rovněž nutné zohlednit, že řízení bylo zahájeno žádostí žalobce, a je tak na něm, aby předložil podklady důležité pro rozhodnutí. S žalobcovou námitkou, že pro něj byla výzva správního orgánu nesrozumitelná (z důvodu jazykové bariéry), se žalovaná vypořádala tak, že bylo na žalobci, zdali se v řízení nechá zastupovat. K odvolací námitce týkající se nesprávné aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná poukázala na procesní charakter prvostupňového rozhodnutí a vysvětlila, že takovýto charakter rozhodnutí znamená, že správní orgán není povinen zkoumat přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince, zvláště když žalobci není další pobyt na území zapovězen, přičemž judikatura, na kterou žalobce odkazoval, není na jeho věc přílehlavá, neboť v jím odkazované věci bylo rozhodováno o zrušení trvalého pobytu. Rovněž tak žalovaný konstatoval, že provedl vlastní šetření, kdy z informačních databází cizinců zjistil, že místo narození dětí žalobce je J. v A., na území ČR jsou od roku 2018 a vzhledem k jejich věku, není nerealizovatelný jejich návrat do domovského státu.

IV.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Ústní jednání

17. Na ústním jednání dne 26. 2. 2024 jak právní zástupkyně žalobce, tak žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na podání, která v dané věci soudu doručili.
18. Soud na ústním jednání k důkazu přečetl žalobcem navržené listiny, které přiložil k žalobě a jimiž prokazoval své osobní a rodinné poměry, a to rodné listy nezletilých, potvrzení o studiu nezletilé dcery, její hodnocení učitelkami a vysvědčení, taktéž hodnocení a diplomy nezletilého syna žalobce, dále potvrzení o podání několika dalších žádostí o pobytové oprávnění na území České republiky s potvrzením správních orgánů o tom, že dodal i listinné přílohy k těmto žádostem. Taktéž soud k důkazu přečetl podstatný obsah poukazů na neurologické vyšetření vydaných pro žalobce a jeho manželku a zprávu z vyšetření u očního lékaře žalobce ze dne 8. 6. 2022. Na to právní zástupkyně žalobce konstatovala, že uvedené listiny byly žalobcem dokládány toliko k podpoře jeho tvrzení k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby. Soud naopak neprovedl k důkazu žalobcem navržené listiny, které jsou součástí správního spisu, jenž je připojen k soudnímu spisu v dané věci, neboť soud z něj při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází a správním spisem se dokazování zásadně neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Ani právní zástupkyně žalobce a ani žalovaný neuplatnili další návrhy na provedení dokazování a neměli námitek k takto provedenému dokazování.

V.

Posouzení žaloby

19. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
20. Žaloba není důvodná.
21. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
22. Podle § 4 odst. 1 správního řádu veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.
23. Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.
24. Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle

předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.

25. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
26. Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
27. Podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující bezdlužnost cizince.
28. Podle § 46 odst. 7 písm. e) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující bezdlužnost obchodní korporace, jde-li o cizince, který je členem statutárního orgánu obchodní korporace.
29. Podle § 178e zákona o pobytu cizinců se za bezdlužnou pro účely tohoto zákona považuje osoba, která nemá evidován nedoplatek, s výjimkou nedoplatku, u kterého je povoleno posečkání jeho úhrady nebo rozložení jeho úhrady na splátky, a) u orgánů Finanční správy České republiky, b) u orgánů Celní správy České republiky, c) na pojistném na veřejné zdravotní pojištění a na penále a d) na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále. (odst. 1) Bezdlužnost se prokazuje potvrzeními orgánů Finanční správy České republiky, orgánů Celní správy České republiky, okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny, která nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů. (odst. 2)
30. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
31. Žalobce v první řadě konkrétně namítal nesprávnost postupu prvostupňového správního orgánu související s výzvou k odstranění vad žádosti. Ten spatřoval v nedostatečném poučení, neboť mu v reakci na jeho žádost a podklady k ní přiložené, byla zaslána výzva, která mu nebyla srozumitelná, a to ani po konzultaci s jeho poradcem, a navíc mu bylo na přepážce Odboru azylové a migrační politiky sděleno, že již doložil vše potřebné, avšak následně prvostupňový správní orgán i přes toto sdělení řízení zastavil. To vše za situace, kdy měl dle žalobcova názoru správní orgán z jeho aktivního jednání vyvodit, že se na jeho straně zcela evidentně jedná o omyl, a tedy jej měl znovu vyzvat k doplnění.

32. Ze spisového materiálu soud ověřil a shora v části III. rozsudku podrobně popsal, že žalobci byla doručena výzva ze dne 2. 2. 2022 s tím, aby předložil: doklad potvrzující bezdlužnost společnosti (v níž je žalobce jednatelem) od Finanční správy ČR a od Celní správy ČR; doklad potvrzující bezdlužnost společnosti na pojistném na veřejné zdravotní pojištění včetně penále a na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále. Zároveň byl toutéž výzvou poučen, jakým způsobem je zapotřebí bezdlužnost prokázat, tj. jaké konkrétní dokumenty má žalobce dodat (viz bod 12 rozsudku). Ve dvou samostatných odstavcích výzvy, a sice odstavcích 2 a 3 na straně 2 výzvy, přitom byly zcela jednoznačně vypočteny doklady, které žalobce k žádosti nesprávně přiložil, a to neaktuální doklad o bezdlužnosti u finančního úřadu společnosti, jíž je žalobce jednatelem, a rovněž tak, že žalobce nedoložil doklad o bezdlužnosti společnosti u orgánu státní správy sociálního zabezpečení, jakož ani příslušené zdravotní pojišťovny, u níž je společnost plátcem pojistného na veřejné zdravotní pojištění za své zaměstnance včetně statutárních orgánů. Vedle všeho výše uvedeného odkazovaná výzva obsahovala poučení o následcích jejímu nevyhovění a neodstranění vytýkaných vad. Taková výzva byla z pohledu soudu zcela informačně vyčerpávající, nejen co do uvedení dokumentů, které je třeba v řízení dále doložit a které prozatím doloženy nebyly, ale i s odkazem na konkrétní zákonná ustanovení, ze kterých povinnost uvedené doklady předložit plyne, jakož i obsahovala přiměřené poučení o následcích jejímu nevyhovění. A v neposlední řadě, v ní byla žalobci stanovena časově přiměřená lhůta (30 denní) k odstranění zjištěných vad.
33. Jak výše uvedeno, výzva ze dne 2. 2. 2022 obsahovala jak výčet konkrétních dokumentů podstatných pro řízení, které měly být v určené lhůtě doloženy, tak jednoznačná poučení pro případ jejímu nevyhovění. O její přehlednosti a srozumitelnosti tedy nemůže být pochyb. Za takové situace soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 2 Azs 75/2014-26, bod [9], dle kterého: „*[...]stěžovatel měl právo na to, aby ho správní orgán vyzval ke splnění povinnosti doplnit jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky o nezbytné podklady tak, aby bylo jednoznačné, jaké listiny má předložit. Výzva ke splnění povinnosti přitom měla být formulována takovým způsobem, aby jí průměrný adresát veřejné správy porozuměl a mohl na ni podle své vůle reagovat (vyhovět jí, anebo i rezignovat na splnění uložené povinnosti, poučen o následcích, jež to bude mít).*“ Práva žalobce, jak jsou detailně rozebrána v citované části rozhodnutí, respektive nároky na výzvu k opravě vad podání, aby bylo právu žalobce na dostatečné poučení učiněno zadost, byla tedy beze zbytku i v nyní řešené věci naplněna. K tomu soud zejména upozorňuje na to, že správní orgán požadoval doložit totožné dokumenty jako ty, které žalobce překládal za účelem prokázání bezdlužnosti své vlastní a bezdlužnosti své manželky, a tedy si musel být dobře vědom toho, že pro prokázání bezdlužnosti dle § 46 odst. 7 písm. d) a e) ve spojení s § 178e zákona o pobytu cizinců nepostačuje potvrzení o bezdlužnosti pouze ve vztahu k finančnímu úřadu.
34. V této souvislosti soud pouze doplňuje, že pro případ, že nepochopení obsahu výzvy k odstranění vad žádosti vydané prvostupňovým správním orgánem, vyplývalo z nedostatečné, či snad jen nikoliv rodilé znalosti českého jazyka žalobcem, pak taková skutečnost nemůže implikovat nesprávnost postupu správního orgánu. V § 16 odst. 1 správního řádu je totiž stanoveno, že jednacím jazykem správního řízení je český jazyk s tím, že může být jednáno a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském, přičemž dle § 16 odst. 2 správního řádu si v řízení o žádosti, žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak, čemuž

tak v případě žádosti žalobce není. Soud upozorňuje, že žalobce, byť tuto námitku uplatnil již v řízení před prvostupňovým správním orgánem, nevyužil po celé správní řízení možnosti nechat se zastupovat zmocněncem či právním zástupcem.

35. V souvislosti s nedostatečným poučením správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 a 2 správního řádu žalobce dále namítal, že vycházel z toho, že mu při doložení dokumentů na přepážku Odboru azylové a migrační politiky bylo jejím pracovníkem sděleno, že ničeho dalšího doložit není nutné. Ani této námitce žalobce však není možné přisvědčit, neboť takové ujištění, jakého se mu dostalo, v procesním kontextu, ve kterém se žalobce nacházel, nebylo způsobilé u něj založit legitimní očekávání v tom smyslu, že zcela vyhověl výzvě k odstranění vad žádosti. Je tomu tak z toho důvodu, že ve výzvě, kterou žalobce obdržel, bylo zcela jednoznačně vypočteno, jaké dokumenty je třeba prvostupňovému správnímu orgánu doložit, a to včetně odkazu na příslušná zákonná ustanovení, ze kterých tato povinnost vyplývá. Žalobce dle svého (blíže nespecifikovaného a neosvědčeného) tvrzení tedy sice obdržel ústní ujištění od správního orgánu, avšak toto ujištění samo o sobě nebylo způsobilé založit právo žalobce dovolávat se případně vzniklého legitimního očekávání na základě tohoto ujištění, neboť vedle existence konkrétního ujištění správního orgánu je druhou podmínkou pro vznik práva dovolávat se takto vzniklého legitimního očekávání rovněž to, že ujištění poskytnutá správním orgánem jsou v souladu s použitelnými právními předpisy. To však není situace, jaká v řízení před správním orgánem nastala, a to právě s ohledem na výše popsany obsah písemně zachycené výzvy k odstranění vad žádosti, včetně v ní obsažených odkazů na příslušnou právní úpravu, který je v přímém rozporu s žalobcem tvrzeným ústním ujištěním. K tomu blíže viz například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018, č. j. 4 Azs 164/2018-30, bod [10]: *„Prvoinstanční orgán stěžovatelce výslovně vysvětlil, že má doložit doklad o zajištění ubytování, doklad o zajištění prostředků k pobytu na území a doklad potvrzující účel pobytu na území, kterým může být například i oddací list. Stěžovatelka vlastnoručně potvrdila převzetí uvedeného přípisu ke dni 9. 3. 2016. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že prvoinstanční orgán nevyzval stěžovatelku k odstranění vad žádosti toliko formálně, jak uvedla v kasační stížnosti. Prvoinstanční orgán podle Nejvyššího správního soudu postupoval tak, aby zjistil skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, avšak v rámci procesních pravidel řízení o žádosti. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatelky, že jí úřednice při doplnění žádosti na přepážce správního orgánu potvrdila úplnost předložených dokladů.(...) Stěžovatelce muselo být ve smyslu citovaného rozsudku zjevné, že žádný z dokladů, který předložila prvoinstančnímu orgánu, nepotvrzuje účel jejího pobytu na území České republiky podle § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to tím spíše, že jí prvoinstanční orgán v přípisu ze dne 24. 2. 2016, č. j. OAM 04769-6/DP-2016, vysvětlil, jakými doklady lze účel pobytu potvrdit. Rozpor se zákonem tak byl v posuzovaném případě natolik zjevný, že nemohl založit legitimní očekávání stěžovatelky.“* Či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu právě k předpokladům práva dovolávat se legitimního očekávání ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 274/2015-36, bod [53], dle kterého *„[p]ředpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, Sviluppo Italia Basilicata (C-414/08, Sb., viz zejména body 102 a 107 rozsudku]. Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy [viz rozsudek Soudního dvora ze dne*

13. 3. 2008, *Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-01561); bod 56j.*“

36. Stejně tak požadavek žalobce na to, aby prvostupňový správní orgán učinil opakovanou výzvu, pokud té prvotní nebylo žalobcem zcela vyhověno, s odůvodněním, že s ohledem na předcházející aktivitu žalobce v řízení mohl správní orgán předpokládat, že nedoložení všech dokumentů představuje omyl na straně žalobce, přesahuje povinnosti správního orgánu plynoucí z § 4 odst. 1 a 2 správního řádu. Není totiž úlohou správního orgánu, aby před vydáním rozhodnutí zjišťoval, jakou motivací byl účastník řízení veden, pokud se rozhodl procesně postupovat tak, jak v řízení učinil, i pokud by se jednalo o omyl. K postupu správního orgánu spočívajícího v zastavení řízení pro případ nedoložení dokladů dle výzvy vydané správním orgánem ve lhůtě v ní stanovené soud rovněž odkazuje na níže citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. [2 Azs 76/2015-24](#), konkrétně jeho bod [35], dle kterého, pokud účastník řízení zůstal v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu) nečinný, nelze v následném zastavení řízení shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí, a to i za situace, kdy pasivita stěžovatele byla dána selháním jím zvoleného zmocněnce. Což je dle soudu obdobná procesní situace, jaká nastala v žalobcově případě, kde žalobce mj. argumentuje tím, že nedoložení dokumentů dle výzvy mělo původ v omylu žalobce (či případně jeho poradce).
37. Žalobce svou další žalobní námitkou ve vztahu k postupu správního orgánu I. stupně vytýkal, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobci bylo upřeno právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí, neboť k využití tohoto svého práva nebyl správním orgánem vyzván. V této souvislosti však nelze než uvést, že dikce § 36 odst. 3 správního řádu je jasná do té míry, že v něm uvedenou povinnost správního orgánu spočívající v tom, že dá účastníku řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, vztahuje na okamžik před vydáním rozhodnutí ve věci. V případě žalobce však prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí o tom, že se řízení zastavuje dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Nelze tedy hovořit o tom, že by v řízení bylo vydáno meritorní rozhodnutí (rozhodnutí ve věci), nýbrž o procesní rozhodnutí, tudíž nemohlo dojít k naplnění hypotézy zákonného ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu tak, jak žádá žalobce.
38. Ve vztahu k této žalobcově námitce je nezbytné neopomenout ani smysl uvedeného ustanovení, který spočívá v tom, že účastníku má být umožněno získat přehled o všech skutečnostech, respektive důkazech, které jsou podkladem pro rozhodnutí ve věci. Stěží lze tedy za situace, kdy obsahem spisu jsou pouze žalobcem jakožto žadatelem předložené podklady, či případně dokumenty obstarané správním orgánem z úřední povinnosti (představované například výpisy z databází využívaných správním orgánem týkající se údajů o žalobci, které musejí být žalobci z podstaty věci známy), hovořit o tom, že součástí spisu jsou skutečnosti žalobci neznámé. I pokud by snad případně aplikace § 36 odst. 3 správního řádu měla být za okolností, které v této věci nastaly, na místě (což není závěr, se kterým by se soud ztotožňoval), fakticky by její smysl a účel byl s ohledem na žalobcovu znalost jím předložených dokumentů naplněn, i pokud by k výzvě nedošlo. K tomu obdobně viz například rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013-49, dle kterého „[k] naplnění účelu seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu tak nad rámec povinností žalovaného nepochybně došlo. Za nikoliv nepodstatnou skutečnost je pak možné považovat i to, že správní spis od poslední výzvy ze dne 20. 1. 2012 do napadeného rozhodnutí obsahuje toliko listiny, jež byly žalobci

doručovány (a s jejichž obsahem se tedy měl nepochybně možnost se seznámit) a dále pak listiny toliko „technického“ charakteru nutného jen pro vedení řízení. Nevyrozuměním žalobce bezprostředně před vydáním prvostupňového rozhodnutí, navíc procesního rázu, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, tak nedošlo k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces.“ Na citované rozhodnutí krajského soudu pak rovněž v bodě [16] svého rozhodnutí ze dne 11. 9. 2018, č. j. 6 As 107/2018-30 odkázal Nejvyšší správní soud, když citoval v něm zmíněný právní názor, a sice že z § 36 odst. 3 správního řádu „jednoznačně vyplývá, že se vztahuje na rozhodnutí ve věci a nikoliv na pouhá procesní rozhodnutí, mezi něž dozajista patří i rozhodnutí o zastavení řízení“

39. Pokud tedy, jak bylo výše popsáno, nelze hovořit o tom, že správní orgán měl aplikovat § 36 odst. 3 správního řádu, pak není možné jeho neaplikováním odůvodnit prolomení koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu a žádat po žalované zohlednění žalobcem v odvolání dodatečně doložených pokladů odpovídajících výzvě správního orgánu s odůvodněním, že tyto nemohl uplatnit dříve, protože nebyl vyzván dle § 36 odst. 3 správního řádu. Nad to soud k nedůvodné námitce žalobce, jíž cílí bez bližšího vysvětlení na prolomení koncentrace řízení, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009 č. j. 2 As 17/2009-60, dle něhož *„smyslem tohoto ustanovení (§ 82 odst. 4 správního řádu, pozn. soudu) je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně“*.
40. V souvislosti s argumentací žalobce, že žalovaná nesprávně nepřihlédla k dokladům, které doložil v rámci odvolacího řízení, žalobce rovněž dovozoval, že správní řízení představuje jeden celek, k čemuž odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56. Takový odkaz však není případný. V daném rozhodnutí se totiž v kontextu toho, že je správní řízení vnímat jako celek, uvádí zejména následující: *„[s] ohledem na shora zmíněné principy, s nimiž je nezbytné přistupovat k posuzování náležitostí žaloby, jakož i na fakt, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně jeden celek, bylo nepochybné, že žaloba jednak poskytuje dostatečný podklad soudu k projednání a rozhodnutí věci, a jednak z ní vyplývalo i to, že žalovaným je ve skutečnosti Finanční ředitelství v Brně. Krajský soud měl proto sám s tímto správním orgánem jako s žalovaným začít jednat, aniž by žalobce ke správnímu určení osoby žalovaného vyzýval a aniž by o tom vydával zvláštní usnesení (arg. § 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario).“* Nejvyšší správní soud totiž v této věci posuzoval náležitosti žaloby a odstraňování jejích vad, jakož i pasivní legitimaci v řízení o takové žalobě v tom smyslu, zda je vadou žaloby, označí-li žalobce jako žalovaného správní orgán I. stupně, přestože brojí i proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně. Ani náznakem se Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozhodnutí nevěnoval souvislosti s případnou koncentrací řízení ve vztahu k předkládání nových důkazů.
41. Rovněž není relevantní citace rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 8. 1. 2008, č. j. 52 Ca 44/2007-42, kterým žalobce odůvodňuje svůj závěr, že v jeho případě doklady, které doložil v rámci odvolacího řízení před správním orgánem, představují takové skutečnosti a důkazy, které nemohl uplatnit dříve. Uvedené rozhodnutí se totiž koncentrací řízení věnuje v souvislosti s uplatněním odvolacích

námitek týkajících se hodnocení důkazů, zejména v tom smyslu, že je třeba se věnovat námitkám uplatněným v odvolacím řízení týkajícím se správnosti znaleckého posudku, a to v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.

42. Soud ještě k námitce koncentrace dodává s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 268/2021–56, ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020–41, a ze dne 3. 8. 2021, č. j. 10 Azs 218/2021–44, že se zásada koncentrace v případě pobytových věcí standardně užívá a lze ji prolomit pouze ve výjimečných případech, kdy již má nadřízený orgán k dispozici všechny doklady potřebné pro meritorní rozhodnutí ve věci a do střetu se dostávají nejlepší zájmy nezletilých dětí a koncentrační zásada dle § 82 odst. 4 správního řádu. Dle rozsudku ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020–41, bod 23. Zde třetí senát konstatoval, že z judikatury ESLP „*vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být v případech týkajících se dětí vykládán zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a že veškerá rozhodnutí týkající se dětí tak musí v prvé řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 7. 2010 ve věci č. 41615/07 – Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku). [...] nejlepší zájem dítěte je způsobilý prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud však z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby stěžovatelce bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. Nebrání-li nic vydání nového povolení, pak trvání na tom, aby stěžovatelka za takového stavu opustila území České republiky a přerušila tak kontakt s jedním z rodičů a školní docházku jen pro to, aby podala novou žádost, postrádá racionální opodstatnění.*“
43. Soud tedy shrnuje, že v případě usnesení o zastavení řízení z důvodu nedoložení zákonem požadovaných podkladů pro posouzení žádosti cizince podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nelze vyloučit, že správní orgán bude v konkrétním případě povinen posoudit přiměřenost svého rozhodnutí, tj. zastavení řízení založeného na procesní pasivitě cizince, do soukromého a rodinného života, bude-li cizinec takovou otázku v řízení myslitelně tvrdit a prokazovat. Soud konstatuje, že žalovaný měl již před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici veškeré listinné doklady, jež k meritornímu posouzení žádosti potřeboval, a taktéž, že žalobce již v odvolání poukazoval na to, že je otcem dvou nezletilých dětí, které navštěvují předškolní zařízení, s nimiž a také se svou manželkou (což doplnil v žalobě) žije v České republice. Tímto ve světle shora citovaných judikátů došlo k prolomení zásady koncentrace a bylo tak nutno přistoupit k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, což žalovaný učinil, když v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že sám provedl šetření k osobě žalobce a z informačních systémů cizinců zjistil, že obě nezletilé děti žalobce se narodily v Jerevanu, na území ČR se nacházejí od roku 2018 a na základě svých zjištění pak dovodil, že je návrat žalobce i s jeho dětmi (s ohledem na jejich věk) do země jejich původu realizovatelný. Soud připomíná, že je vázán námitkami vznesenými v podané žalobě. Není úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011–95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015–31). Žalobce v podané žalobě k posouzení rodinného a soukromého života toliko namítal, že se jím žalovaný nezabýval. Jak bylo uvedeno v tomto odstavci, žalovaný se posuzováním zásahu vydaného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce zabýval. Tato námitka tak není důvodná. Žalobce již v žalobě nijak nerozporoval, že posouzení žalovaného ohledně zásahu do rodinného a

soukromého života bylo nesprávné či nedostatečné. Soud tak vázán žalobními námitkami, nemohl toto posouzení žalovaného podrobit přezkumu. Jak potvrdil žalobce i na ústním jednání, dokumenty týkající se jeho rodiny, které soud provedl k důkazu, žalobce předkládal zcela z důvodu návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, nikoliv z důvodu vyvrácení názoru žalovaného, že do jeho rodinného a soukromého života nebude mít rozhodnutí nepřiměřený zásah. To je i logické, jelikož se žalobce domníval, že se žalovaný zásahem do jeho soukromého a rodinného života vůbec nezabýval. Soud uzavírá, že z důvodu zkoumání nejlepšího zájmu dítěte byla prolomena koncentrační zásada a žalovaný se musel zabývat zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, což i učinil. Žalobce proti rozsahu a způsobu posouzení v žalobě nijak nebrojil, proto ani soud není oprávněn jej přezkoumat.

44. Co se týká další námitky žalobce, a sice že nedoložení výše citovaných dokladů prokazujících bezdlužnost nebylo takovou vadou, která by odůvodňovala zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. zastavení řízení z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti, které brání dalšímu pokračování řízení, soud ji rovněž neshledal důvodnou. Je tomu tak proto, že vada, která bránila pokračování řízení v této věci, spočívala v nedoložení skutečnosti (bezdlužnosti společnosti, ve které žalobce působí jako jednatel), jejíž doložení je v daném řízení zákonem obligatorně vyžadováno (viz § 46 odst. 7 písm. e) zákona o pobytu cizinců), a to způsobem a doklady, jakými stanoví zákon (§ 178e zákona o pobytu cizinců). Tudíž jelikož uvedený nedostatek představoval nesplnění zákonných požadavků kladených na žalobcovu žádost, nemohlo se jednat o vadu marginální, ale naopak podstatnou, jak předpokládá ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
45. Aplikací tohoto ustanovení [správního řádu](#) se ostatně Nejvyšší správní soud již zabýval v rozhodnutí ze dne 28. 7. 2016, č. j. [2 Azs 76/2015-24](#), ve kterém v bodech [26] až [29] uvedl: „V nyní řešeném případě je tedy zřejmé, že žalobce, ač řádně vyzván k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí jeho žádosti, zůstal nečinný, resp. správnímu orgánu I. stupně nepředložil požadované doklady. Konkrétně se jednalo o doklad prokazující úhrnný měsíční příjem cizince splňující zákonné požadavky a potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále, tj. náležitosti uvedené v [§ 46](#) odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které je cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. [6 As 57/2009 – 72](#), že „[s]právní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu [§ 66](#) odst. 1 písm. c) správního řádu“. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jediné tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona ([§ 46](#) odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem

podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. Krajský soud tedy nesprávně vyhodnotil, že správní orgány vůbec nevyložily, z jakých konkrétních důvodů pokládaly nedoložení chybějících dokladů za podstatné vady žádosti. Ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce zákonem požadované doklady k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředložil. Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán I. stupně přitom nebyl povinen ex officio vést řízení ke zjištění skutečností, které mohly být důvodem pro to, že žadatel požadované doklady nepředložil. Lze proto uzavřít, že správní orgány nepochybily, pokud v řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nezjišťovaly, jaké byly důvody toho, že žalobce nedoložil chybějící zákonem stanovené náležitosti jeho žádosti a dále nereagoval na výzvu správního orgánu I. stupně, v níž byl rovněž poučen o následcích své případné nečinnosti.“

46. Obecné námitky žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 2 odst. 1 správního řádu ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a je rozporné s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, soud považuje za ryze obecně formulované, jelikož žalobce neuvedl, v čem konkrétně tyto rozpory spatřuje. Soud proto rovněž v obecné rovině konstatuje, že s tvrzeným nesouladem s § 2 odst. 1 správního řádu ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který žalobce patrně vyvozuje z absence úvah správního orgánu I. stupně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, se soud v podrobnostech již vypořádal výše. Ve vztahu ke kvalitě odůvodnění pak soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí jsou obsaženy úvahy žalované, na kterých své rozhodnutí založila a kterými se řídila při hodnocení a výkladu právních předpisů, jakož jsou zřejmé i důvody, pro které se ztotožnila se závěrem prvostupňového správního orgánu, který zastavil řízení o žádosti žalobce. Soud tak považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí za řádné a v souladu se správním řádem, přičemž za dostatečné soud považuje i posouzení věci a vypořádání odvolacích námitek žalovanou. Taktéž skutkový stav byl v dané věci řádně zjištěn, jelikož pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí stačilo pouhé zjištění o nedoložení veškerých zákonem stanovených dokladů. Prvostupňový správní orgán za této situace správně zastavil řízení usnesením dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a žalovaná tedy, jak výše konstatováno, v souladu se zákonem nepřihlédla k dokladům žalobcem předloženým až v rámci odvolacího řízení.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

47. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly, úspěšné žalované soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26.02.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.